

Til § 10.

Der henvises til almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 9.

Til § 11.

Der findes andre former for buskørsel end de, der er nævnt i § 2 (»rutekørsel«) og § 9 (»turist- og bestillingskørsel«).

Således kan nævnes den såkaldte »pendulkørsel«, hvor der med flere ud- og tilbageture fra samme udgangspunkt til samme bestemmelsessted befordres rejsende, som i forvejen er sluttet sammen i grupper. Hver gruppe, som har foretaget udturen sammen, bliver befordret tilbage til bestemmelsesstedet på en senere tilbagetur, og den første tilbagetur og den sidste udtur i rækken af kørsler vil foregå uden passagerer.

Endvidere kan nævnes de former for kørsel, der falder uden for begrebet »turistkørsel« i § 9, stk. 1, fordi der alene befordres passagerer på udturen, medens tilbageturen foregår uden pasagerer, eller omvendt. Det kan være fordi passagererne kun skal bringes fra et sted til et andet eller – hvis passagererne efter et kortere eller længere ophold på bestemmelsesstedet skal bringes tilbage til udgangspunktet – fordi vognejeeren i mellemtiden ønsker at benytte bussen til andre befordringsopgaver. En typisk variant af den sidstnævnte form for kørsel er den såkaldte »week-end kørsel«, hvor passagerer befordres f. eks. fra Jylland til København for et week-end ophold, og bussen umiddelbart efter ankomsten til København kører tilbage med passagerer til Jylland, og bringer disse tilbage til København, når de jyske passagerer skal afhentes efter week-end opholdet.

Det vil ikke være rimeligt således, som det gælder for »turist- og bestillingskørsel«, generelt at tillade de her omhandlede former for kørsel, når de foregår inden for landets grænser. Der kan imidlertid forekomme situationer, hvor der er behov for at tillade disse særlige kørselsarrangementer, f. eks. hvis der ikke findes tilstrækkelig rutetrafikbetjening til det pågældende bestemmelsessted, eller passagererne på grund af fysisk handicap eller af andre årsager ikke bør være henvist til at benytte de almindelige rutetrafikmidler. Der findes derfor i lovforslagets § 11 hjemmel til efter en konkret behovsprøvelse at give tilladelse til etablering af disse særlige former for buskørsel.

Der er ikke givet nogen regel om, hvor langt gyldighedsperioden for en tilladelse til at udføre andre former for buskørsel kan udstrækkes. Baggrunden herfor er, at der for denne kørsels vedkommende i praksis vil være tale om kortvarige

kørselsarrangementer, og at det forudsættes, at der indhentes tilladelse til det enkelte konkrete arrangement. Hvor der kan blive tale om, at kørslen skal dække et mere permanent trafikbehov, forudsættes det, at gyldighedsperioden ikke bliver længere end den, der gælder for tilladelser til speciel rutekørsel, jfr. § 5, stk. 1. Hvis tilladelsen er udstedt af en kommunalbestyrelse, kan amtsrådet lige som ved tilladelser til speciel rutekørsel kræve kørslen indstillet, jfr. § 6, stk. 3. Uoverensstemmelser herom mellem kommunalbestyrelse og amtsråd kan indbringes for persontrafikrådet til endelig administrativ afgørelse.

I lov nr. 254 af 22. maj 1974 om international buskørsel er det forudsat, at den virksomhed, der vil udføre buskørsel til udlandet med dansk indregistreret motorkøretøj, foruden en tilladelse i henhold til lov om international buskørsel også skal have en tilladelse i henhold til dette lovforslag. Herved opnår man bl. a., at de krav der gælder efter lovforslaget, f. eks. med hensyn til tilladelsesindehaverens og chaufførens kvalifikationer, også kommer til at omfatte den internationale buskørsel, der udføres med dansk indregistrerede køretøjer. Tilladelsen i henhold til lovforslaget forudsættes at omfatte alle former for buskørsel i forbindelse med kørsel i udlandet, og den vil blive medtaget sammen med tilladelse til turist- og bestillingskørsel. Hvilke former for international buskørsel den enkelte virksomhed herefter må udføre, afhænger af de tilladelser, virksomheden har i henhold til loven om international buskørsel.

Til § 13.

Ifølge et i EF i sommeren 1974 vedtaget direktiv om adgangen til erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og international transport skal der indføres regler om kvalifikationskrav for udøvere af sådan virksomhed. Foruden vandelskrav er der tale om krav til vognmandens økonomiske evne og faglige dygtighed.

Reglerne svarer til de regler, der allerede gælder her i landet, for så vidt angår adgangen til erhvervet med godstransport ad landevej, jfr. lov nr. 293 af 23. maj 1973 om godstransport med motorkøretøjer, § 5.

Ved bestemmelsen i stk. 1 er der givet ministeren for offentlige arbejder bemyndigelse til at indføre tilsvarende regler for erhvervet med personbefordring ad landevej.

Såfremt en ansøger ikke opfylder kravene til økonomisk evne eller faglig dygtighed, kan tilladelsen nægtes, og denne afgørelse kan af den, der har fået afslag, prøves ved domstolene efter de almin-